

РЕШЕНИЕ

№ 1373

гр. София, 02.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Кристина Григорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **10511** по описа за **2021** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Образувано е по касационна жалба от Б. Д. Д., [населено място], срещу Решение № 20177769 от 27.08.2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 16 състав, по нахд № 8651/2018 г. С решението съдът е потвърдил наказателно постановление /НП/ № 17 – 4332 - 031044 от 29.03.2018 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на касатора на основание чл.177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 300 лева за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 150а, ал. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност, необоснованост и и допуснати нарушения на процесуалния, поради което се иска неговата отмяна. Счита, че са налице предпоставките за приложимост на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, се явява лично и поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба не се представлява и не взема становище по основателността на жалбата.

СГП изразява становище за основателност и доказаност на жалбата.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като взе предвид и

обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е основателна.

В атакуваното решение първоинстанционният съд правилно е установил фактическата обстановка във връзка с извършеното нарушение въз основа и след анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства. В оспореното решение е прието, че на 23.12.2017 г., около 22:50 ч., касаторът е управлявал л.а. „Фолкасваген П.“, с рег. [рег.номер на МПС], в [населено място].

Същият е бил спрял за проверка, при която било установено, че водачът е управлявал МПС, след като СУМПС временно е било отнето по реда на чл. 171, т. 4 от ЗДвП.

За констатираното нарушение бил съставен АУАН, въз основа на който е издадено процесното НП.

От правна страна съдът е приел за безспорно установено, че е осъществил състава на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП. СРС е посочил, че в хода на административно-наказателното производство, не са налице нарушения на процесуалните правила, които да водят до опорочаване на производството по налагане на административно наказание. При съставянето на акта и издаване на НП са спазени предвидените форми и производство.

Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен чрез изпращане на съобщение, което е получено от К. К. - майка на 19.10.2021 г. Жалбата е подадена, чрез СРС на 25.10.2021 г. /вх. 21049799/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Настоящата касационна инстанция намира, че както административно-наказващият орган, така и първоинстанционният съд са приложили правилно материалния закон.

В разглеждания казус е безспорно, че Б. Д. е имал свидетелство за управление на МПС, категория В и номер[EИК], издадено на 31.05.2005 г. и валидно до 27.05.2015 г. Със заповед № 135342 от 30.11.2006 г. на Началник на отдел „Пътна полиция” – СДВР, посоченото свидетелство е отнето на основание чл. 157, т. 4 от СДВР.

Същият, е имал и издадено от компетентните органи на Кралство Великобритания свидетелство за управление на МПС № DIMTC704215BD9CY 68, категория В, със срок на валидност от 28.10.2009 г. до 17.04.2018 г. Същото му е било отнето със Заповед № 1402/09.09.2014 г. на Началник на група АСКПД, при отдел „Пътна полиция” – СДВР на основание чл. 171, т. 1, б. „Д” от ЗДвП.

От писмо рег. № 4332р-31905 от м. август 2017 г. на Заместник-началника на отдел „Пътна полиция” – СДВР се установява, че Д. е изгубил придобитата правоспособност за управление на МПС след отнемане на всички контролни точки по реда на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП и издаденото му от органите на МВР свидетелство за управление на МПС е било отнето.

Съгласно разпоредбата на чл. 150а от ЗДвП (в редакцията към момента на констатиране на нарушението), за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство.

В разглеждания казус е безспорно, че Д., към момента на установяването на нарушение не притежавал валидно свидетелство за управление на МПС. Същият е загубил придобитата правоспособност да управлява МПС, защото с издаване на заповед № 135342 от 30.11.2006 г. на Началник на отдел „Пътна полиция” – СДВР, свидетелството му за управление е иззето на основание чл. 157, т. 4 от ЗДвП, поради отнемането на всички контролни точки с влезли в сила наказателни постановления.

Според чл. 157, ал. 5 от ЗДвП, лице, което е загубило правоспособност да управлява моторно превозно средство по реда на ал. 4, след като е върнало свидетелството си за управление, има право отново да бъде допуснато до изпит пред съответните органи за придобиване на такава правоспособност, но не по-рано от 6 месеца от датата, на която е върнато свидетелството.

След издаване на посочените заповеди и към датата на констатиране на нарушението, за което е издадено на процесното НП, не е спорно, че касаторът Д. не е възстановил правата си като водач на МПС. Това е станало на 16.01.2018 г. след проведен изпит и представяне на необходимите документи.

От друга страна, по силата на чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП (в приложимата редакция към датата на констатиране на нарушението), се наказва се с глоба от 100 до 300 лв., който управлява моторно превозно средство, без да притежава съответното свидетелство за управление или то е отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4.

Без съмнение в случая, издадените на Д. свидетелства за управление на МПС, както от българските, така и английските компетентни власти са били отнети с влезли в сила заповеди за налагане на ПАМ, поради което напълно законосъобразно Началникът на група при отдел „Пътна полиция” – СДВР е констатирал извършеното от Д. нарушение и е наложил предвиденото в чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП наказание.

На 23.12.2017 г. Д. е бил наясно, че е с отнето право да управлява МПС още през 2006 г., но въпреки това е продължил да го прави, без дори предприеме действия за възстановяване на правоспособността си, съгласно чл. 157, ал. 5 от ЗДвП.

По отношение на размера на наказанието, настоящият съдебен състав намира, че същото правилно е било наложено в максимално предвидения в закона размер. От приложената към административно-наказателната преписка справка-картон на водач на МПС е видно, че в периода 2003 г. – 2018 г. на Д. са наложени 48 наказания за нарушения на ЗДвП. Този брой сочи трайно установена нагласа за неспазване на установения в страната правов ред, установен със ЗДвП, поради което налагането на процесното наказание в максимален размер е съответстващо на тежестта на нарушение и на целта на закона, а именно да се предупреди и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред и се въздействува възпитателно и предупредително върху останалите граждани.

Предвид на изложеното настоящият касационен състав намира, че обжалваното решение на СРС и потвърденото с него НП са законосъобразни, поради което следва да бъдат оставени в сила

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 1, пр. 1 от АПК, Административен съд София - град – град, X.-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20177769 от 27.08.2021 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 16 състав, по нахд № 8651/2018 г.
Решението е окончателно.